

Sinut

SINUT-LEHTI 2020

ELÄMÄNI
PARHAIN
PÄÄTÖS

TEEMA:

PERHE

> KOHTA 19 JA HENGISSÄ!

KEITÄ ON NE?

Ketä on ne jotka kiinni ottaa kun kaatuu, keiden voi olla niin suuri vastuu?

Ketä on ne jotka huolesi kantaa, ne jotka eksyessäsi sut paikantaa?

Ketä on ne jotka omista sydämmistä sulle ikioman paikan antaa?

Ne on ne jotka on just siinä sua varten, kun sua surettaa.

Ketä on ne jotka sua sadepäivänä ilahduttaa, oli asia pieni tai suuri, he sua voivat auttaa?

Ketä on ne jotka sun suhteen anna periks ei, ne joille et ole yhtä tyhjän kanssa, ehei?

Ketä on ne joille jakaa vitsit sekä naurut, ne jotka puolestasi ottais kovimmatkin iskut?

Ketä on ne joille voit olla oma itses, ne jotka sut hyväksyy vaikka heillä ei olisi samat geenit veres?

Ketä on ne jotka sua ohjaa ja neuvoo, katsoo eteen eikä menneisytyes ole iso haloo?

Ketä on ne jotka ehdoitta sua rakastaa, eikä sillä ole väliä saivatko edes sua kastaa?

Ketä on ne jotka ei lähde pois vaikka suutuspäissäs pahat sanat sanottu ois?

Joillekin se on perhe, joillekin se on enemmän.

Aina ei niin yksinkertainen, mut aina yhtä kultanen.

Oli se ketä tahansa, oon varma et se ei oo ansa.

Päätät itse ketä perheeseesi kuuluu, verisukulainen, ystävä, läheinen tai joku

muu, se on asia sun ja muuksi sen ei tarvii muuttuu.

Kiitos ♥

Sarah Piironen ✕

OONA

JKS

JIIKOO

JV

01 Oletko saanut sijoituksen aikana sijoituspaikasta uusia kavereita?

En voi sanoa, että olisin saanut täältä paikasta uusia kavereita, enemmänkin perheenjäseniä!

Sain sijoituspaikasta muutaman hyvän kaverin.

Kyllä, sekä sijaisperheen että koulun osalta. Sijoituksen jälkeen aloin myös saada enemmän kavereita vuosien myötä.

Joo olen!

02 Miten olet kokenut sijoituksen, hyötyjä/haittapuolia?

Hyödyt koen esimerkiksi siinä, että sosiaalityöntekijä maksaa harrastukset ja muutamat muut kulut. Haitaksi koen kiusaamisen, jota tapahtuu välillä nuorten keskuudessa.

Hyödyt: Ajattelen, että sijoitus onkin hyvä asia ja hyödyn itse siitä. Haitat: Koin epämiellyttävänä sijoituspaikassa ja koulussa esiintyvän kiusaamisen.

Oon kyl kokenu jälkeenpäin ajateltuna paljo enemmän hyötyä, ku haittapuolia, sillä opin kaikkee tosi hyödyllistä omaa elämäni varten. Haittapuolena oli se, että oppimine tapahtu vaikean kautta.

Sijoituksen kautta olen saanut tukihenkilön, aivan mahtavia ihmisiä mun elämään sekä hyvän ja turvallisen kodin.

03 Montako perheenjäsentä sinulla on sijaisperheessä, entä biologisessa?

Sijaisperheessä meitä on tällä hetkellä 8: äiti, iskä, minä, siskoni ja 4 veljeä. Biologisessa perheessä on vain minä ja vanhemmat.

Sijoituspaikassa asui minun lisäksi 7 muuta asukasta, biologisessa perheessä 5.

Biologisessa perheessä mulla on nyt 5 jäsentä ja entisessä sijaisperheessä oli 7 jäsentä. Voi mennä kummaksi sit, mut muita perheenjäsenii on 2.

Sijaisperheeseen kuuluu äitee ja neljä vanhempaa sisarusta, kun taas biologiseen perheeseen kuuluu äitee ja issee.

04 Kauanko olet ollut sijoitettuna?

Noin 14 vuotta.

Yhteensä noin 15 vuotta

Olin sijoitettuna noin 7 vuotta

Olen ollut sijoitettuna perheeseen 1,5-vuotiaasta asti.

05 Mikä on ollut parasta sijoituksessa?

Parasta sijoituksessa on ollut tähän mennessä Sinut! Minulla on mahdollisuus olla osa sinuja ihan vain sen ansiosta, että olen sijoitettu nuori!

Sain elää ikäiselleni kuuluvaa elämää ja itsenäistyä turvallisesti.

Parasta sijoituksessa oli se, että sain mahdollisuuden aloittaa uuden elämän puhtaalta pöydältä ja kasvaa vastuulliseksi ihmiseksi.

Parasta on ollut ihanat ihmiset, joita olen saanut elämään.

LUOTTAMUS TEKEE PERHEEN

Mitä sijaisperheen nuoret ajattelevat perheestä? Keskustelin saman perheen biologisen ja sijoitetun nuoren kanssa perheen merkityksestä. Keskustelun runkona toimivat Meidän sakki -sisarusryhmissä käytetyt teemat.

Molemmat kokivat kaikki sisaruksensa, niin biologiset kuin sijoitetutkin sekä sijaisvanhemmat, perheensä jäseniksi. Sijoitettu nuori koki myös biologisen äitinsä kuuluvan perheeseensä. Perheen biologisen lapsen näkökulmaan pohdittiin vaikuttavien, kuinka paljon sijoitetun sisaruksen syntymävanhemmat osallistuvat sijaisperheen elämään. Jos tapaamiset on aina järjestetty muualla tai biologinen vanhempi ei halua osallistua sijaisperheen arkeen esimerkiksi vieraillemalla heidän kodissaan, hän jää helposti kaukaiseksi hahmoksi perheen muiden lasten näkökulmasta. Toisaalta yhteyttä pitävä ja ystävällisesti kaikkiin lapsiin suhtautuva syntymävanhempi tulee helpommin sijaisperheen yhdeksi jäseneksi, vaikka asuukin muualla.

Varmuuden siitä, että kuuluu perheeseen, loivat turvalliset ja luotettavat ihmiset ja ympäristö. Oma rakkaus toisia kohtaan ja varmuus siitä, että on itse rakastettu. Perheen yhteinen kulttuuri, kuten yhteinen huumori ja hauskat jutut, joita ulkopuoliset eivät ymmärrä, vahvistivat tunnetta perheeseen kuulumisesta.

Myös varmuus välittämisestä, auttamisesta ja yhteisestä huolenpidosta tuovat turvaa ja varmuuden, ettei tarvitse yksin selvitä haastavissakaan tilanteissa.

Keskustelussa, miten perhe eroaa muista ihmisten muodostamista ryhmistä, esiin nousi luottamus. Voi kertoa turvallisesti täysin luottamuksellisia asioita. Perheenjäsenet tuntevat toisensa ja pystyvät auttamaan toisiaan paremmin, kun pelkkä elekieli kertoo jo toisen mielialasta. Aina

” PERHEESSÄ KAIKKI TUNTEVAT TOISENSA KOKONAAN.

” LUOTTAMUS, RAKKAUS JA PYSYVYYS OLIVAT MOLEMPIEN MIELESTÄ TÄRKEIMMÄT PERHETTÄ KUVAAVAT ASIAT.

sanoja ei tarvita. Myös perheessä tehdyt sopimukset ja yhdessä luodut säännöt saivat suuren merkityksen.

Perheen sääntöjä noudatettiin myös kaveriporukassa. Mielestäni tämä kuvaa halua olla luottamuksen arvoinen myös itse.

Perheeksi tulemisen teemaa pohdittaessa nousi esille sijaisperheeksi tulemisen erityisyys. Tässäkin nuoret kokivat luottamuksella olevan suuri merkitys. Perheeksi tullaan kasaamalla luottamusta ja pysyvyyttä. Luottamus antaa mahdollisuuden kertoa mieltä painavat asiat, olivatpa ne isoja tai pieniä. Myös tasa-arvoisella kohtelulla oli merkitystä. Perhe elää saman katon alla, vaikka joskus perheenjäsenet olisivatkin eri paikoissa. Perheessä kaikki tuntevat toisensa kokonaan.

Sijoitettu nuori nosti esille huolehtivaisten vanhempien merkityksen. Hän koki sen olevan erityisen tärkeää, silloin perhe on poikkeuksellisen hyvä.

Eläminen tasa-arvoisesti koettiin kaikkien saman arvoisena ja tasa-puolisena kohteluna. Tämä koski myös nuorta itseään. Itsensä pitämistä muiden kanssa saman arvoisena, ei parempana tai huonompana. Myös sääntöjen joustaminen vastaamaan

kunkin perheenjäsenen persoonaa ja haasteita koettiin tasa-arvoksi.

Kaikki ovat samassa asemassa, yhtä tärkeitä ja rakkaita. Tasa-arvoisuutta lisäsi yksilöllisiin tarpeisiin vastaaminen ja ymmärrys perheenjäsenen erilaisuudesta. Kaikilla on samat oikeudet ja edut. Vanhempien vastuulla on huolehtia, että ne toteutuvat kaikkien osalta.

Joskus kaikille kuitenkin tulee tunne, että toinen on saanut enemmän. Silloin harmittaa, mietityttää ja voi syntyä riitoja. Perheen biologinen nuori nosti esille vanhempien ajan riittämisen kaikille. Vanhempien ajasta kuluu paljon sijoitettujen lasten asioiden hoitamiseen, ja silloin muut sisarukset jäävät vähemmälle huomiolle. Toisaalta, suuressa perheessä on aina kaveri kaikkeen tekemiseen, eikä tarvitse koskaan olla yksin. Ei edes silloin kun haluaisi omaa rauhaa.

Kaiken kaikkiaan nuoret kokivat perheen hyvin samalla tavalla taustastaan riippumatta. Luottamus, rakkaus ja pysyvyys olivat molempien mielestä tärkeimmät perhettä kuvaavat asiat. Vahvistetaan enemmän sitä, mikä meitä yhdistää kuin sitä, mikä meidät erottaa. ✕

– RÄY JA NAPO

MONEN PERHEEN KIERTÄJÄ

Tarinani lähtee siitä, kun astuin ensimmäiseen sijoituspaikkaani eli lastenkotiin noin 2-vuoden ikäisenä. Muistan sen päivän tarkasti, vaikka olinkin pieni.

Sosiaalityöntekijät toivat minut silloin sinne ja olin ihan ihmeissäni, minne olin menossa. Päivien kuluessa pikkuhiljaa totuin ja asetuin uuteen paikkaan ja löysin itselleni sieltä uusia kavereita.

Tästä ajasta muistan sen, kuinka minulla oli hyvät ohjaajat ja se, että pääsin tuolloin ensimmäistä kertaa noin 3-vuotiaana käymään Linnanmäellä ja rekkarallissa siellä. Lastenkodista asumisesta minulle tarrautui mukaan vain hyviä muistoja, ja näin vanhempana olen joskus jäänyt miettimään, minkälaista elämä silloin oli.

Hyppy uuteen perheeseen

Olin noin 4-vuotias, kun minulle kerrottiin, että minulle olisi löydetty sijaisperhe ja että

sijaisvanhemmat tulisivat tutustumaan minuun. Olin tuon tiedon kuullessani ihan hämilläni ja kysyinkin, että miten minun muiden kavereiden käy, jos minä joudun lähtemään täältä.

Sijaisvanhempien tullessa en ollut aluksi halukas puhumaan heille ja istuin vain sohvan nurkassa, koska olin niin kiintynyt lastenkodissa asumiseen. Hetken kuluttua rupesin kumminkin juttelemaan heille ja esittelin huoneeni sekä pehmoelukokoelmani.

Tässä sijaisperheessä menikin seuraavat noin 13-vuotta. Perheessä asuessani kaikki oli aluksi ihan uutta, mutta totuin yllättävän nopeasti muihin lapsiin sekä nuoriin ja löysimme yhteisiä mielenkiinnon kohteita, esimerkiksi puumajan rakentaminen.

Eskarin alettua arki ja säännöt muuttuivat. Koulun alettua vastuuta tuli lisää, ja arkeenkin tuli taas uusia asioita. Läksyt tuli hoitaa, kokeisiin harjoitella, kotihommat

Meidän sakkii -hanke (2018-2021) nostaa esille sisarusuhteiden ja koko perheen huomioimisen merkityksen perhehoidossa. Lue lisää: www.perhehoitoliitto.fi > Liitto toimii > Kehittämistoiminta > Meidän sakkii -hanke

tehdä, harrastuksissa käydä... Vaikein muutos minulla tapahtui kuitenkin yläasteelle siirtyessä. Ylä-asteella koearvosanat romahtivat, jaksaminen eri asioiden tekemiseen huononi ja treeneihin oli ikävä mennä.

Yläasteella minua kiusattiin sijaisperheessä asuminen takia. Tämän kaiken lisäksi sijaisperheessä tapahtuneet asiat kuormittivat minua. Minusta tuntui, että oli ihan sama mitä tein, niin tein sen väärin ja sain rangaistuksen. Tuntui kuin en saisi tehdä mitään, en saanut tavata kavereita, ettei tulisi riitaa. Myös soittamani puhelut kuunneltiin.

Positiivisiakin muistoja sijaisperheessä asumisesta on. Kaikki perheen nuoret ja lapset olivat kuin siskoja ja veljiä minulle ja pidimmekin yhtä. Sijaisperheessä kuulin myös SINUT ry:stä, ja siitä lähtien olenkin ollut mukana toiminnassa. Myös muistot ensimmäisestä ulkomaanmatkasta ovat mieleissäni.

Muutosten aika

Vuonna 2016 päätin yhtenä koulupäivänä, että elämä ei vaan voi jatkua näin ja rohkaistuini soittamaan omalle sosiaalityöntekijälleni. Myös pitkäaikainen ystäväni oli suurena tukena näinä hetkinä. Sosiaalityöntekijä otti puheistani nopean kopin, ja jo melkein seuraavana päivänä sain tietää, että minulle etsitään uutta paikkaa.

Uuteen paikkaan tutustuin ja muutin jo seuraavalla viikolla. Tuntui hyvältä, että sosiaalityöntekijä kuunteli minua oikeasti ja teki hyviä päätöksiä. Sosiaalityöntekijäni on muuten ollut sama henkilö koko sijoituksen ajan.

”

MIELESTÄNI OLI SIISTIÄ, KUN PÄÄSI SOPIVAN PORRASETUSTI HARJOITTELEMAAN ITSENÄISTYMISTÄ. EIVÄTKÄ KAIKKI ASIAT TAPAHTUNEET KERRALLA.

Uusi kotini oli pienryhmäkodissa. Jo muuttopäivästä seuraavana päivänä olin kaupassa apurina ja samalla pääsin tekemään vaateostoksia. Fiilis siitä, että sai itse ensimmäistä kertaa oikeasti valita sen hupparin, farkut kengät yms. eikä kukaan ollut vaikuttamassa siihen, oli niin mahtavaa. Myös luottamus paikan aikuisiin ja nuoriin rakentui aika nopeasti, ja tulin kaikkien kanssa pääsääntöisesti hyvin toimeen. Sain tukea koulunkäyntiin ja peruskoulun hyvin arvostan suoritetusta. Tavoitteeni todistuksesta ilman yhtään kuojusta toteutui!

Pääsin opiskelemaan nuoriso- ja vapaa-ajanohjaajaksi hyvillä pisteillä. Innostus kyseiseen alaan lähti siitä, että monet ohjaajani olivat suorittaneet tuon tutkinnon ja kertoivat niin hyviä kokemuksia opiskelusta. Toki myös oma taustani vaikutti.

Pääsin harjoittelemaan itsenäistymistä ja siihen liittyviä asioita pihapiirissä olevassa itsenäistymisasunnossa. Mielestäni oli siistiä, kun pääsi sopivan porrastetusti harjoittelemaan itsenäistymistä, eivätkä kaikki asiat tapahtuneet kerralla. Sain ohjaajiltani kullannarvoisia vinkkejä, ja pääsin harjoittelemaan esimerkiksi rahan käyttöä, aikataulujen suunnittelua ja laskujen maksamista yhdessä ohjaajien kanssa.

Omaan asuntoon

Muutin 18-vuotiaana ihan omaan kämppääni ja se fiilis oli niin siisti, mutta samalla haikea. Oli oma rauha ja olin ensimmäistä kertaa ihan yksin. Sain myös hyödyntää oppimiani taitoja ja hoitaa asiat itse. Oli jännää, että nyt päätin ihan itse asioista, mitä tein, eikä kukaan enää ollut vaikuttamassa päätöksiin.

Onneksi tukena ja turvana pysyivät jälkihuollon alkaessa perheenjäsenteni lisäksi oma ohjaajani, josta tuli jälkihuollon tukihenkilöni. Olen nyt asunut omillani jo 2 vuotta ja valmistuin juuri ammattiin.

Kiitos kun sain jakaa tarinani! ✕

-JOEL

MINUN TARINANI

KOHTA 19 JA HENGISSÄ

» Olen Tiia ja tämä on minun tarinani.

Olin vain vähän yli vuoden ikäinen, kun minut otettiin pois biologisiltani vanhemiltani. Vanhempani olivat alkoholisteja, joten he eivät enää voineet huolehtia minusta. Olin kolmevuotias, kun pääsin nykyiseen perheeseen. Muutimme yhdessä pikkusiskoni kanssa, ja samalla saimme kolme uutta sisarusta: yhden isosiskon ja kaksi isoveljeä. Ja tietysti sain äidin ja isän.

Kaikki oli hyvin, olimme samaa perhettä. Pikkusiskoni ja minä saimme yhteisen huoneen. Veljillä oli omat huoneet, ja isosiskoni oli jo muuttanut omilleen. En ollut tekemisissä biologisen äidin kanssa, mutta isän kanssa olin. Kasvettuani otin uudelleen yhteyttä äitiin ja sain hänet takaisin ja hän taas sai minut takaisin.

Kun menin yläasteelle, kaikki muutui. Minua kiusattiin sekä henkisesti että fyysisesti. Sairastuini vakavaan masennukseen eikä ollut enää hauskaa. Vaikka ympärilläni oli perhe ja kaverit, niin silti tuntui, että olen yksin ja että koko maailma on minua vastaan.

Päivä päivältä asiat vaikenivat. Perus arkihommatkin tuntuivat raskailta. En jaksanut nousta ylös aamulla, en jaksanut syödä, puhua tai edes hengittää. Tuntui kuin olisin hukumassa, huudan apua, mutta kukaan ei kuule minua. Yhtenä päivänä aloin satuttaa itseäni. Kivun kautta ymmärsin olevani hengissä.

Yhtenä päivänä kävin psykologilla ja jouduin osastolle. Olin siellä jonkun aikaa. Sain lääkkeitä, ja kaikki sanoivat, että olen kunnossa. Pääsin kotiin, ja kaikki oli hyvin hetken aikaa. Pääsin opiskelemaan yläkoulun jälkeen Omniaan. Uusi alku, uudet kaverit. Kunnes masennus alkoi uudelleen. Koulu alkoi tuntua turhalta, enkä nähnyt mitään järkeä elämässä. Aloin uudelleen satuttaa itseäni.

Puhuminen auttoi. Pystyin opiskelemaan, pystyin keskittymään. Kaikki kaatui, kun menetin biologisen äitini. Olimme juuri edeltävän päivänä puhuneet puhelimesta. Yritin siskoni takia selvitä ja olla vahva, mutta se ei aina ollut helppoa. Oli vaikeaa olla kotona, koulussa en jaksanut tehdä mitään. Pienimmätkin asiat alkoivat ahdistaa.

Yritin silti elää normaalisti: aloitin autokoulun, otin muutaman tatuoinnin ja muutin omaan kämppään. Nyt minulla on myös oma auto. Olen kohta 19 ja hengissä. Olen selvinnyt tähän asti ja selviän kyllä jatkossakin. Olen menettänyt paljon ihmissuhteita, mutta olen myös saanut kavereita takaisin. Olen kokenut paljon, mitä en ikinä haluisi toisen ihmisen kokevan. Mutta se on tehnyt minusta vahvan ja itse-näisen. Nyt on minun vuoroni päättää kohtaloni. Nyt minä teen tulevaisuuden itselleni. ✕

-TIIA

ROOSAN TARINA

» Perheeni on toiminut sijaisperheenä vuodesta 2006. Olin silloin 4-vuotias prinsessa ja kiinnostunut vaaleanpunaisista hienosteluvälineistä. Meille muutti 2-vuotias pikkuveli, joka puri kovaa. Pari vuotta kului, ja perheeseemme tuli kolme sisarusta lisää. Muistan, että sisarusten muutosta keskusteltiin ja teimme sänkyihimme paikan uusille leikkikavereille.

Kasvaessamme yhteen aidoksi sisarusparveksi myös tappelumme lisääntyivät. Tähän vaikutti se, että osalla sijoitetuista lapsista oli haasteita tunteiden hallinnassa ja käytöksessä. Muistan, että joskus jopa pelkäsin, mutta en näyttänyt sitä, olinhan sisarusista vanhin. Olin tukipilari ja suoja-killpi.

Kasvaessani elämä alkoi tuntua epärealistiselta. Jokainen nuori ajattelee muilla olevan enemmän kaikkea ja asiat paremmin kuin itsellä. Koin, että normaalin raja kotonamme ylittyi, ja aloin jättäytyä perheessämme ulkokehälle. Nähdessäni äitini väsyneenä arkeemme päätin, etten rasita häntä omilla huolillani. Onneksi nykyään puhun vanhempieni kanssa kaikista huolista ja murheistani. Tarvitsin paljon kannustusta tunteiden ilmaisuun.

Olen aina ymmärtänyt, että perheemme on sijaisperhe ja kotimme sijaiskoti. Näin ei kuitenkaan käytännössä ole. Muut perheenjäsenemme, paitsi me perheen biologiset lapset, kuuluvat sijaisperheeseen. Ovathan vanhempamme sijaisvanhempia ja sijoitetut lapset elävät sijaisperheessä. Minä elin kuitenkin ydinperheessä, joka oli

myös sijaisperhe. Olen kokenut huonoa käytöstä ja sivuuttamista sosiaalityöntekijöiden taholta. Harvat heistä tervehtivät minua tullessaan meille, ja minulle on sanottu, että olen perheen ulkopuolinen henkilö. He eivät huomioineet minua perheenjäsenenä tullessaan kotiini tai tehdessään perhettäni koskivia päätöksiä.

Koen, että sijaisperheiden biologisia lapsia kohdellaan epäreilusti, vaikka me jaamme vanhempamme, kotimme, sukumme ja lelumme. Minun tulee jakaa omani, mutta sijoitettu sisarukseni on oikeutettu omiin tavaroihinsa ja harrastusvälineisiinsä. Onneksi perheessäni on pyritty toimimaan tasapuolisesti.

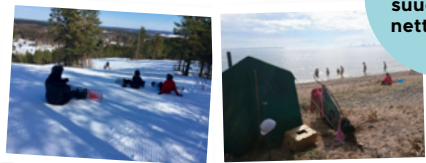
Monet muutkin asiat, kuten itsenäistymisvarat, opintotuki ja jälkihuolto monimutkais-tavat perheen elämää ja asettavat sisarusket eriarvoiseen asemaan.

Myös vertaistukea on tarjolla lähinnä lastensuojelun asiakkuudessa olleille nuorille. Lastensuojelu on ollut isona osana arkeani koko lapsuuteni, vaikka en olekaan ollut itse lastensuojelun asiakkaana. Lastensuojelu on tullut minun kotiini sisarusteni kautta ja vaikuttanut meihin kaikkiin. Silti edes vertaistuen osalta en ole ollut tasa-arvoisessa asemassa.

Vaikka olen kokenut epätasa-arvoa, välitän kaikista sisaruksistani. Uskon ja toivon sisarusteni olevan osa omaa aikuisuuttani ja toisinpäin. Ei ole mitään suurempaa kuin rakkaus toista ihmistä kohtaan, vaikka hän voi olla myös rasittava. ✕

-ROOSA

Lue Roosan tarina kokonaisuudessaan nettisivuilta

UusioPerhe LastiPerhe AdoptioPerhe
LapsikolemaPerhe Perhekoti AlonitkoPerhe
SijaisPerhe SateenkaariPerhe
Ydinvanhemman Perhe UusioPerhe

ELÄMÄNI
PARHAIN PÄÄTÖS

» Kuulin ensimmäisen kerran Sinuista elokuussa 2018. Päässä pyöri ajatuksia, että mikähän tää Sinut oikein on. Perhehoitoliiton nuorisotyöntekijä Tuulikki oli tullut yhden nuoren kanssa esittelemään toimintaa Etelä-Savon Perhehoitajat ry:n järjestämälle leirille Mikkeliin, ja he osasivat kertoa toiminnasta todella monipuolisesti!

En kuitenkaan heti lähtenyt mukaan toimintaan. Tammikuussa 2019 liityin yhdistyksen jäseneksi ja samalla ilmoittauduin ensimmäiselle leirille Kouvolaan. Jännitti lähteä mukaan, koska tunsin vain Tuulikkin. Minut otettiin kuitenkin vastaan tosi hyvin ja tunsin kuuluvani porukkaan!

Leiri meni tosi nopeasti. Olin tutustunut upeisiin nuoriin ja ohjaajiin sinä viikonloppuna sekä saanut kavereita ja paljon uusia kokemuksia, mitä ei mistään muualta saisi. Kouvolan leirin jälkeen olen osallistunut säännöllisesti tapahtumiin ja leireille. Kohta kaksi vuotta mukana olleena voin rehellisesti kertoa, että en ole katunut päätöstäni liittyä jäseneksi päivääkään! Sinut on mulle kuin yksi iso perhe, josta saa vertaistukea ja apua samassa tilanteessa eläviltä nuorilta!

Olen niin kiitollinen kaikesta kokemastani ja tulen olemaan kiitollinen kaikesta, mitä pääsen vielä kokemaan osana Sinuja! Sinut, elämäni parhain päätös! ✕

OONA

SARJAKUVA

Sarjakuva: Katarina

SINUT-LEHTI

TÄMÄN LEHDEN SINU(I)LLE TEKIVÄT:

SINUT ry:n johtokunta

Joel, Katarina, Oona, Roosa, Sofia, Sarah, Sijaissisar, Tiia, Räy ja Napo

Toimitus

Kirsi-Marja Nurminen, Anne Jokiranta ja Tuulikki Mattila /Perhehoitoliitto ry

Taitto

Atte Kalke / Vitale ay

Painopaikka

PunaMusta Oy

Julkaisija

Sinut ry | Perhehoitoliitto ry

Yhteystiedot

Nuorisotyöntekijä Tuulikki Mattila
tuulikki.mattila@perhehoitoliitto.fi

www.sinut.fi

[@sinutry](https://www.facebook.com/sinutry)

[@sinutry](https://www.instagram.com/sinutry)

[@PHLnuorisio](https://twitter.com/PHLnuorisio)

[nuorisotyö perhehoitoliitto](https://www.facebook.com/nuorisotyö_perhehoitoliitto)

[phl_nuorisotyö](https://www.instagram.com/phl_nuorisotyö)

Perhe-
hoitoliitto

